

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/106/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3824010156
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Eliaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3824010156.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Eliaša a sudcov JUDr. Miroslavy Šíbkovej a Mgr. Martina Vozára, v trestnej veci obžalovaného A. B. C. D., nar. XX.XX.XXXX v C. B., trvale bytom E. XXX/XX, XXX XX B. – E. a spol., trestne stíhaného pre pokračovací prečin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods.1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. apríla 2026, prejednal odvolanie obžalovaného A. B. C. D. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 26. februára 2025, sp. zn. 1T/17/2024 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. C. D. zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 26. februára 2025, sp. zn. 1T/17/2024, boli obžalovaní 1) A. B. C. D. a 2) F. C., F. so sídlom G. X, XXX XX B., IČO: XX XXX XXX uznaní vinnými z pokračovacieho prečinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods.1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že obžalovaný v prvom rade A. B. C. D. ako osoba konajúca v mene a za daňový subjekt C., F. a to na základe mandátnej zmluvy zo dňa 01.01.2018 uzavretej medzi nimi a plnej moci zo dňa 09.03.2018 udelenej mu konateľom tejto spoločnosti C. F. a obžalovaný v druhom rade spoločnosť C., F. konajúca prostredníctvom osoby A. B. C. D., ktorý ju bol oprávnený zastupovať, konať a rozhodovať za ňu na základe mandátnej zmluvy zo dňa 01.01.2018 uzavretej medzi nimi a plnej moci zo dňa 09.03.2018 udelenej mu konateľom tejto spoločnosti C. F., podali za spol. C. F. ako mesačného platcu dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) elektronicky na Daňovom úrade Bratislava

- dňa 25.10.2018 daňové priznanie DPH za zdaňovacie obdobie september 2018, v ktorom si okrem iného neoprávnene uplatnili odpočítanie dane z neuskutočnených zdaniteľných obchodov so spoločnosťou H. I. J. K., organizačná zložka Slovenská republika, L. XXX/XX, I. C. G., IČO: XX XXX XXX a to z faktúr číslo:
2018/09/01 zo dňa 20.09.2018, základ dane 10.500 eur, DPH 20 % 2.100 eur,
2018/09/03 zo dňa 30.09.2018, základ dane 8.500 eur, DPH 20 % 1.700 eur,
čím za mesiac september 2018 skrátili priznanú daň vo výške 4.305,90 eur o sumu 3.800 eur a vznikol nadmerný odpočet vo výške 225,39 eur,
- dňa 26.11.2018 daňové priznanie DPH za zdaňovacie obdobie október 2018, v ktorom si neoprávnene uplatnili odpočítanie dane z neuskutočnených zdaniteľných obchodov so spoločnosťou H. I. J. K., organizačná zložka Slovenská republika, L. XXX/XX, I. C. G., IČO: XX XXX XXX a to z faktúr číslo:
2018/09/04 zo dňa 26.09.2018, základ dane 9.800 eur, DPH 20 % 1.960 eur,
2018/09/02 zo dňa 25.09.2018, základ dane 12.250 eur, DPH 20 % 2.450 eur,
2018/09/05 zo dňa 29.10.2018, základ dane 19.800 eur, DPH 20 % 3.960 eur,
2018/09/06 zo dňa 31.10.2018, základ dane 13.700 eur, DPH 20 % 2.740 eur,

čím za mesiac október 2018 skrátili priznanú daň vo výške 10.710,94 eur v celom rozsahu a vznikol nadmerný odpočet vo výške 940,40 eur,
- dňa 27.12.2018 daňové priznanie DPH za zdaňovacie obdobie november 2018, v ktorom si neoprávnene uplatnili odpočítanie dane z neuskutočnených zdaniteľných obchodov so spoločnosťami
J. F. v likvidácii, D. XX, B., IČO: XX XXX XXX a to z faktúry číslo 2018/11/01 zo dňa 21.11.2018, základ dane 21.500 eur, 20 % DPH 4.300 eur,
B. F. F., M. XX/X, B., IČO: XX XXX XXX a to z faktúry číslo 2018/11/01 zo dňa 19.11.2018, základ dane 21.000 eur, 20 % DPH 4.200 eur,
čím za mesiac november 2018 skrátili priznanú daň vo výške 7.870,14 eur v celom rozsahu a vznikol nadmerný odpočet vo výške 784,15 eur,
- dňa 25.01.2019 riadne daňové priznanie DPH a dňa 25.02.2019 dodatočné daňové priznanie DPH za zdaňovacie obdobie december 2018, v ktorých si neoprávnene uplatnili odpočítanie dane z neuskutočnených zdaniteľných obchodov so spoločnosťou B. F. F., M. XX/X, B., IČO: XX XXX XXX a to z faktúr číslo
2018/12/03 zo dňa 21.12.2018, základ dane 51.750 eur, 20 % DPH 10.350 eur,
2018/12/04 zo dňa 28.12.2018, základ dane 6.500 eur, 20 % DPH 1.300 eur,
2018/12/02 zo dňa 20.12.2018, základ dane 25.200 eur, 20 % DPH 5.040 eur,
čím za mesiac december 2018 skrátili priznanú daň vo výške 15 206,40 eur v celom rozsahu a vznikol nadmerný odpočet vo výške 1.671,34 eur
a to napriek tomu, že k dodaniu faktúrovaných služieb v zmysle predmetných faktúr uvedenými dodávateľmi nedošlo, čím skrátili daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia september 2018 až december 2018 v celkovej výške 37.587,48 eur.

Za to bol obžalovaný A. B. C. D. okresným súdom odsúdený podľa § 276 ods. 2 Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“) za použitia § 38 ods. 2, § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výške 6000 Eur. Podľa § 57 ods.3 Tr. zák. pre prípad zmarenia uloženého peňažného trestu okresný súd stanovil obžalovanému A. B. C. D. náhradný trest v trvaní 12 mesiacov. Zároveň podľa § 61 ods. 6 Tr. zák. okresný súd uložil obžalovanému A. B. C. D. aj trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu funkcie štatutárneho orgánu alebo člena štatutárneho orgánu a výkonu prokúry zložky podniku zahraničnej osoby, ako aj výkonu podnikateľskej činnosti vo vlastnom mene v trvaní 5 rokov a 8 mesiacov.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože obžalovaný A. B. C. D. podal proti nemu ihneď po jeho vyhlásení odvolanie. Následne obžalovaný odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Obhajoba v dôvodoch odvolania uviedla nasledovné:

„V prvom rade chceme uviesť, že sa s názorom prvostupňového súdu nestotožňujeme, nakoľko máme za to, že súd prvého stupňa nevyhodnotil skutok právne správne a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože nebolo nedokázané, že skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný sa stal tak, ako je opísaný v obžalobe, resp. v napadnutom rozsudku, resp. že konanie obžalovaného vykazovalo všetky znaky skutkovej podstaty akéhokoľvek trestného činu.

Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza, že na základe vykonaného dokazovania dospel k jednoznačnému záveru, že obžalovaný sa dopustil skutku, tak ako je uvedený vo výroku o vine napadnutého rozsudku a mal sa svojim konaním naplniť všetky znaky skutkovej podstaty prečinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák.

Výsledky dokazovania vykonané v tomto konaní nevyznievajú jednoznačne, že by sa p. D. mal dopustiť konania uvedeného v obžalobe s úmyslom uvedeným v obžalobe a niet dostatočne pevnej ucelenej reťaze priamych a nepriamych dôkazov, z ktorých by sa mohol vyvodiť bezpečný záver, že konanie p. D. vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu skrátenia dane a preto, súd nemôže v tomto konaní rozhodnúť o jeho vine. Práve naopak, vykonané dokazovanie poskytuje závery, že obchody uvedené v skutkovej vete obžaloby boli uskutočnené a uplatnenie odpočtu DPH bolo oprávnené.

Na vynesenie odsudzujúceho rozsudku v trestnom konaní musí byť dokazovaním jednoznačne preukázané, že skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, sa stal, tento vykazuje znaky trestného činu a zároveň tento skutok spáchal obžalovaný. Výsledky dokazovania vykonané v tomto konaní

nevyznievajú jednoznačne, že by sa p. D. mal dopustiť konania uvedeného v obžalobe s úmyslom uvedeným v obžalobe a niet dostatočne pevnej ucelenej reťaze priamych a nepriamych dôkazov, z ktorých by sa mohol vyvodiť bezpečný záver, že konanie p. D. vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu skrátenia dane a preto, súd nemôže v tomto konaní rozhodnúť o jeho vine. Práve naopak, vykonané odkazovanie poskytuje závery, že obchody uvedené v skutkovej vete obžaloby boli uskutočnené a uplatnenie odpočtu DPH bolo oprávnené.

Podľa § 276 ods. 1 Tr. zák. Kto v malom rozsahu skráti daň, poistné na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie alebo príspevok na starobné dôchodkové sporenie, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky. “

Objektívna stránka trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 276 Tr. zák. spočíva konaní páchatel'a, v dôsledku ktorého mu zo strany príslušného orgánu bude vyrubená nižšia daň ako je suma dane určená zákonom, alebo k vyrubeniu dane vôbec nedôjde. V tomto prípade DPH. DPH je nepriamou daňou, a teda do štátneho rozpočtu ju odvádza platiteľ. V reálnom živote platiteľa DPH v príslušnom zdaňovacom období prijímajú zdaniteľné plnenia, čiže nakupujú určité tovary a služby a z týchto si uplatňujú odpočet DPH, teda daň na vstupe. Tieto tovary a služby, z ktorých si platiteľa DPH uplatňujú odpočet DPH, sú využívané na výrobu tovarov a služieb, ktoré platiteľa predávajú ďalším subjektom ako svoje výrobky, resp. služby rovnako zaťažené daňou z pridanej hodnoty. Cena výrobkov, resp. služieb platiteľa teda tiež obsahuje DPH a platiteľovi tak jeho odberatelia zaplatia cenu tovaru, resp. služieb vrátane DPH, teda daň na výstupe. Je prelo logické, že platiteľ by mal mať určitý zisk na svojich výrobkoch, resp. službách.

V prejednávanej príhode spol. C. F. poskytovala pracovnú silu spol. I. F., F. Keďže spol. C. F. nemala v predmetnom čase dostatok zamestnancov, aby naplnila všetky potreby spol. I. F., F., tak spol. C., F. plnila svoje zmluvné povinnosti prostredníctvom subdodávky od spol. H. I. J. K. organizačná zložka SR. spol. J. F. a spol. B. F. F.. Tieto spoločnosti reálne poskytli svoje služby spol. C. F. a to prostredníctvom ľudí zamestnaných na základe dohôd o vykonaní práce. Následne tieto spoločnosti vystavili spol. C. F. - faktúry uvedené v skutkovej vete obžaloby. Uvedené skutočností jednoznačne vyplývajú z výpovedí p. D., p. D., p. C., sl. C., sl. C. a iných ako aj z listinných dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní. Všetky faktúry, ktoré obhajoba predložila, sú riadne vystavené a zodpovedajú skutočne uskutočneným obchodom. Tieto faktúry obsahujú všetky náležitosti podľa zákona o DPH a potvrdzujú, že k dodaniu služieb skutočne došlo. Takisto svedkovia, ktorí boli vypočutí počas celého konania, jednoznačne potvrdili, že služby fakturované spol. C. F. boli skutočne poskytnuté. Tieto svedectvá sú v súlade s predloženými dokumentmi a neexistuje žiadny dôkaz, ktorý by naznačoval opak.

Naopak výsluch pracovníčky Finančného riaditeľstva SR ani výsledky daňovej kontroly na dani z pridanej hodnoty vykonanej v spol. C. F. za zdaňovacie obdobie september až december 2018 nijakým nepreukazujú, že sa C. D. dopustil akéhokoľvek trestného činu. Pre účely trestného konania a najmä pre vyvodenie trestnej zodpovednosti

p. D. je neprípustné strohé preberanie záverov daňovej kontroly ohľadom oprávnenosti, resp. neoprávnenosti odpočtu dane. Za prvé, § 7 ods. 1 Tr. por. prikazuje orgánu činnému v trestnom konaní a trestnému súdu samostatne riešiť tzv. predbežné otázky, ak ide o posúdenie viny páchatel'a a jeho trestu. Za druhé, rozsah a spôsob vykonávania dokazovania v daňovom a trestnom konaní je diametrálne odlišné. Dokazovanie v daňovom konaní podľa zákona o správe daní je totiž omnoho „voľnejším“ najmä v smere preukazovania objektívnej zodpovednosti daňového subjektu, kým dokazovanie v trestnom konaní sa musí riadiť napr. aj zásadou prezumpcie neviny a z nej vyplývajúcimi pravidlami, že obvinený nie je povinný dokazovať svoju vinu, že nedokázaná vina znamená dokázanú nevinu, ako aj pravidlom in dubio pro reo. Napriek tomu máme za to, že p. D. dostatočne preukázal svoju nevinu v tomto prípade, pričom v trestnom konaní je nevyhnutné preveriť aj obhajobu obvineného.

Finančná správa ani obžaloba nepreukázala žiadne konkrétne dôkazy o tom, že by sa jednalo o fiktívne faktúry alebo neuskutočnené obchody. Naopak, všetky predložené dôkazy podporujú tvrdenie, že p. D. konal v súlade so zákonom a že všetky skúmané obchodné transakcie boli legitímne.

Na základe vykonaného dokazovania tak nie je možné konštatovať, že spol. C., F. zvýšila svoj nárok na odpočet DPH na základe fiktívnych zdaniteľných plnení, a teda zaradí do svojho účtovníctva faktúru od iného subjektu, a na základe takejto fiktívne zaplatenej DPH znižuje svoju daňovú povinnosť.

Subjektívna stránka tohto trestného činu vyžaduje z hľadiska zavinenia ako hlavnej zložky subjektívnej stránky trestného činu úmyselné zavinenie, a to či už priamy úmysel, alebo úmysel nepriamy, ktorý sa vzťahuje na všetky znaky skutkovej podstaty, pričom zavinenie sa vzťahuje aj na znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa ods. 2 písm. d) Tr. zák.

V zmysle § 15 Tr. zák. „Trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel' chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo vedel že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozmeneý.“

Zavinenie je vnútorný psychický vzťah páchatel'a k podstatným náležitostiam trestného činu, resp. vnútorný psychický vzťah páchatel'a k porušeniu alebo ohrozeniu záujmu chráneného Tr. zák., vyvolanému spôsobom uvedeným v Tr. zák. Zavinenie sa vzťahuje na podstatné skutočnosti, ktoré tvoria páchatel'ov skutok, čin. Zavinenie sa musí vzťahovať v podstate na všetky skutočnosti, ktoré sú znakom skutkovej podstaty trestného činu.

Aj tu je potrebné zdôrazniť, že orgány činné v trestnom konaní ani súd nemôžu bezmedzne preberať závery daňových orgánov ohľadom spáchania tohto trestného činu.

Na rozdiel od daňového či správneho konania musí byť páchatel'ovi v trestnom konaní preukázaný úmysel, a to aspoň vo forme nepriameho úmyslu. Pre vyvodenie trestnej zodpovednosti je teda povinnosťou príslušného orgánu preukázať obvinenému, že tento vedel, že určitým jeho konaním dochádza k skráteniu zákonnej povinnosti vo vzťahu k daniam a bol s takýmto následkom minimálne uzrozmeneý, čo však v tomto prípade absentuje.

Nie je teda možné posudzovať konanie p. D. ako trestný čin, pretože absentujú základné znaky predmetnej skutkovej podstaty stíhaného trestného činu a to objektívna stránka - konanie a subjektívna stránka - zavinenie.

Obžaloba nepredložila súdu dostatok nespochybniteľných dôkazov, ktoré by bez najmenších pochybností dokázali, že obžalovaný spáchal skutok uvedený v obžalobe, resp. že by svojím zavineným konaním spôsobil poškodenému škodu vo väčšom rozsahu. Výsledky vykonaného dokazovania v tomto prípade odôvodňujú postup podľa § 285 písm. a) Tr. por., pretože nebolo dokázané, že sa skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, stal tak, ako je uvedený v skutkovej vete. K tomuto dôvodu poznamenávame, že v takomto prípade sa nevyžaduje, aby bolo bez pochybností preukázané, že sa skutok nestal tak ako je uvedený v obžalobe, ale stačí len pochybnosť o tom, či sa takým spôsobom stal.

Na preukázanie viny, musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa doplňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje obžalovaného z jeho spáchania, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania.

Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a okolností prípadu, postupom v zmysle ust. § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Podľa nášho názoru, po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov neboli spoľahlivo preukázané všetky okolnosti predmetného skutku, a teda nebola vylúčená možnosť akéhokoľvek iného záveru, než ako je uvedené v obžalobe. V súvislosti s „dôkaznou núdzou“, aká sa vyskytla aj v posudzovanom prípade, poukazujem na zásadu „in dubio pro reo“ vyplývajúcu z ust. § 2 ods. 4 Tr. por., použitie ktorej prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Podľa nášho názoru teda nebolo preukázané, že sa obžalovaný dopustil konania uvedeného v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Za danej dôkaznej situácie je preto potrebné vychádzať zo zásady in dubio pro reo. a tak v pochybnostiach rozhodnúť v prospech obžalovaného. Pokiaľ tak súd prvého stupňa neurobil, pochybil, keď ustálil, že obžalovaný nepochybne spáchal skutok uvedený v obžalobe.

Zdôrazňujeme, že náležité zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. vyžaduje, aby každá okolnosť, dôležitá pre rozhodnutie, bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za náležité zistenie skutkového stavu veci nemožno preto považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že sa skutok stal, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru. Vyhodnotenie dôkazu súd nemôže ukončiť záverom, podľa ktorého sa určitá okolnosť, ktorá vyplynula z dokazovania, zdá alebo nezdá pravdepodobná, o to viac, že má možnosť vykonaním dôkazu vlastnú pochybnosť odstrániť a vytvoriť si podmienky k jednoznačnému záveru.

Náležité zistenie skutkového stavu veci znamená, že orgán činný v trestnom konaní sám určuje mieru dokazovania, ktoré musí v konaní vykonať, aby bola táto požiadavka splnená. Aj postup prokurátora podľa § 234 ods. 1 Tr. por. (podanie obžaloby) predpokladá dostatočné objasnenie veci minimálne v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, že:

- skutok sa stal,
- skutok vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu,
- existuje spoľahlivý záver, že žalovaný skutok spáchal obvinený a
- nie sú dané okolnosti vylučujúce trestnú zodpovednosť.

Vyššie uvedené podmienky tvoria nevyhnutý základ na posúdenie, či výsledky vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd a uznanie jeho viny súdom. Ak nebude splnená čo i len jedna z nich oprávnene a opodstatnene, prichádza do úvahy postup súdu podľa § 241 ods. 1 písm. f) Tr. por.

Použitie zásady „in dubio pro reo” prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému skutkovému stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a vzhľadom na obsah spisového materiálu máme za to, že v danom prípade dôkazná situácia neposkytuje dostatočný podklad na rozhodnutie o vine obžalovaného. Výsledky dokazovania vykonané v tomto konaní nevyznievajú jednoznačne, že by sa mal dopustiť konania uvedeného v obžalobe a niet dostatočne pevnej ucelenej reťaze priamych a nepriamych dôkazov, z ktorých by sa mohol vyvodiť bezpečný záver, že skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, sa sial a konanie obžalovaného napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty predmetného trestného činu, preto nemôže súd rozhodnúť o jeho vine.

Preto s poukazom na zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného žiadame odvolací súd, aby sám rozhodol vo veci rozsudkom, tak, že obžalovaného C. D. oslobodí s pod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok uvedený v obžalobe sa stal tak, ako je uvedený v obžalobe, resp. že konanie obžalovaného napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty akéhokoľvek trestného činu. Ak odvolací súd nerozhodne sám v predmetnej veci rozsudkom, žiadam odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil pre podstatné chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení a preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.“

K odvolaniu obžalovaného A. B. C. D. sa prokurátor do konania verejného zasadnutia na krajskom súde písomne nevyjadril.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného A. B. C. D., prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného A. B. C. D. podľa § 319 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) ako

nedôvodné zamietnuť. Obžalovaný sa verejného zasadnutia nezúčastnil, pričom boli splnené podmienky na vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti v zmysle § 293 ods. 5 Tr. por.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného A. B. C. D. nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť odvolaním obžalovaného A. B. C. D. napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, z odvolania a z vyššie citovaného obsahu jeho písomných dôvodov vyplýva, že obžalovaný A. B. C. D. v dôvodoch svojho odvolania namietal správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov,

na základe ktorého hodnotenia dôkazov okresný súd dospel k záveru o preukázaní viny obžalovaného A. B. C. D. zo spáchania skutku uvedeného v napadnutom rozsudku okresného súdu. Podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaný A. B. C. D. teda namietal nesprávnu aplikáciu § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení vykonaných dôkazov v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. Obžalovaný A. B. C. D. bol názoru, že na základe vykonaného dokazovania mal byť s pod obžaloby oslobodený v celom rozsahu podľa § 285 písm. a) Tr. por.

V súvislosti s odvolaním obžalovaného A. B. C. D. namietanou správnosťou hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného

na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní

a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny

a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda okresný súd postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku okresného súdu vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože okresný súd by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť okresný súd len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, na obsah ktorého týmto odvolací súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd

na základe vykonaného dokazovania dospel ku skutkovému záveru, podľa ktorého vykonané dôkazy preukázali vinu obžalovaného A. B. C. D.. V súvislosti s tvrdením obžalovaného A. B. C. D. v dôvodoch odvolania, podľa ktorého „...Obžaloba nepredložila súdu dostatok nespochybniteľných dôkazov, ktoré by bez najmenších pochybností dokázali, že obžalovaný spáchal skutok uvedený v obžalobe...“, nemá podľa názoru odvolacieho súdu žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko okresný súd správne

vysslovil to, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania, predovšetkým zo samotnej výpovede obžalovaného A. B. C. D., zástupcu obžalovanej spoločnosti I. N. D., ostatnými vypočutými svedkami, ako aj listinnými dôkazmi a to protokolom z daňovej kontroly, analytickým listom daňového subjektu, rozhodnutiami o vyrubení rozdielu dane, daňovým priznaním, mandátnou zmluvou + poverením, kontrolnými výkazmi, dohodami o pracovnej činnosti, správami Sociálnej poisťovne, spoločnosti I., O. B..

Na základe preskúmania veci, odvolací súd dospel k záveru, že okresným súdom bolo správne ustálené, že obžalovaná obchodná spoločnosť C., F., v mene ktorej konal A. B. C. D. si vo vyššie uvedenom období uplatnili v podaných daňových priznaniach odpočítanie dane z pridanej hodnoty z dodávateľských faktúr vystavených spoločnosťami H. I. J. K., organizačná zložka Slovenská republika, J. F. v likvidácii a B. F. F., pričom k dodaniu fakturovaných služieb nikdy nedošlo a jednalo sa len o fiktívne vystavené faktúry, čím skrátili daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia september 2018 až december 2018 v celkovej výške 37.587,48 Eur.

Z vyššie uvedeného je odvolací súd toho názoru, že skutkové zistenia okresného súdu majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. S poukazom na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku a na základe preskúmania obsahu spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal so všetkými okolnosťami, významnými pre rozhodnutie a dal riadne odpovede, prečo nedospel ku konkrétnym záverom, vyvedenia ktorých sa domáhal obžalovaný A. B. C. D. v dôvodoch svojho odvolania. Preto odvolací súd z uvedených dôvodov nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, teda odvolací súd nezistil vady napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Na základe vykonania prieskumnej povinnosti podľa § 317 ods. 2 Tr. por. odvolací súd dospel k záveru, že rozsudkom okresného súdu uložený peňažný trest ako aj trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu funkcie štatutárneho orgánu alebo člena štatutárneho orgánu a výkonu prokúry zložky podniku zahraničnej osoby, ako aj výkonu podnikateľskej činnosti vo vlastnom mene je v súlade so zákonom a nevykazuje znaky neprimeranej prísnosti.

Na podklade odvolania obžalovaného A. B. C. D. odvolací súd skúmal tiež správnosť výrokovej časti rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších väd, v odvolaní obžalovaného nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,

- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmienené prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávacom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného A. B. C. D. nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.
Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.